

MUHAMMAD FATEEH ZIDANY

Jázminfüzér

A nap eltűnt a füst mögött. Csak annyit hallottam, hogy emberek sikoltoznak. Az utca haláltól búzlótt.

A piac különösen zsúfolt volt azon a reggelen, mert a következő napon kezdődött a Ramadan, amikor a boltok egész nap zárva vannak napnyugtáig. Tétlenül bámultam a járókelőket és az öreg olajfát, ami a tér közepére nőtt. A gyerekeimre gondoltam és arra, hogy itt fognak felnőni a fa körül, húséges támogatói lesznek az önzetlenségnek, és igazak maradnak a gyökereikhez. Úgy elmerültem gondolataimban, hogy nem jutott elmémig a zaj és a körülöttem lévő nyüzsgés, jól esett nézni az emberek boldogságát és izgalmát a közelgő ünnepek miatt.

Egy lány jázminfüzéreket árult az utcasarkon. Ahányszor sikerült eladnia egyet, az arca felragyogott, és tekintete az utcai kirakatokban lévő színes ruhákra vándorolt.

A fiam, aki mellettem állt, azt kérdezte, bemegyünk-e a játékboltba. Azt feleltem, hogy egy pusziért és egy ölelésért cserében igen.

Hirtelen repülőgépek jelentek meg az égen. Nagyon zajosak voltak. Megjelenésük váratlan fordulat volt, mert a legjobb tudomásom szerint nemrég kötöttünk fegyverszünetet az ellenséggel. Ismerhettük volna őket, és nem kellett volna bízni bennük!

A legfontosabb dolog most, hogy a gyerekek biztonságos fedezékbe kerüljön. Az előttünk lévő bódéba rohant, és az asztal alá bújt. Láttam, hogy próbál vigyázni a ruhájára, mert ünneplőt viselt. Abban a pillanatban azt kívántam, bárcsak szárnyai lennének, mint a repülőgépeknek, de örömteli repülésre, ne a háború előli menekülésre.

Néhány másodperc múlva bombák kezdtek hullani az égből. Megtámadták a piacot. Kitört a pánik. Mikor a földre csapódott egy bomba, megrázkódott a körülöttnk lévő világ. Hirtelen megütött valami fémdarab. Kövek zuhantak rám. Vér bugyogott elő testemből. Szédülést éreztem, és rájöttem, hogy itt fogok meghalni. Az egész életem átvillant a szemem előtt. Ezután mintha láttam volna néhány furcsa lényt, akik vérfoltos fehér köpenyt viseltek, és az égbe emelkedtek. Követni akartam őket, de túl nehéz voltam, hogy legyőzzem a gravitációt. Úgy éreztem, mintha a lámpákat kapcsoltak volna le. Fehér és kék pontok villogtak a szemem előtt. És zaj volt, hatalmas zaj! Legalább még életben voltam. Összeszedtem minden erőm, és megpróbáltam felállni. Vérzett a fejem, a karom és csípőm. Az eget füst, a földet ha-

lottak szőnyege borította. Az egész piac lángban állt, és a tűz a közeli épületekre terjedt, amelyek közül sok kiégett és összeomlott.

Elkezdtem szólíthatni a fiam, mikor rájöttem, mi történt. Ásni kezdtem a törmelékben, kiabáltam, remélve, hogy megtalálom. Éreztem, közel van. Kinyújtottam a karomat, hogy elérhessem, közben imádkoztam. Kértem a Halál Angyalát, hogy inkább engem vigyen el.

Hirtelen felbotlottam a földön, a romokon. Emberek jöttek, hogy segítsenek felállni és folytassam a fiam keresését. Hallottam, hogy hátulról kiabáltak, forduljak vissza, de nem akartam meghallani őket. Lehet, hogy súlyosan megsebesültem, de a fiam még mindig nem találom.

Aztán egyszer csak megbotlottam egy testben, a lány teste volt, aki a jázminfüzereket árulta. A jázminok vértől voltak mocskosak. A lány tekintete még mindig a kirakatban lévő színes ruhákon volt, mint amikor még élt.

Forogni kezdett velem a világ. A repülőgépek visszatértek.

BODA MAGDOLNA fordítása

